

למען היות עשירים יותר בעתיד.
 במצב שבו אנו נתונים, ארץ קטנה העומדת
 בראשית הדרך לכיצור עצמאותה הכלכלית והמדינית,
 וכשמאורע זה חל בעת ובעונה אחת עם
 זרם עלייה המונית, חלוקת ההכנסה הלאומית
 בין התצרוכת והייצור היא אחת הבעיות המרכזיות
 בזיות של מדינות משקנו. אופי השימוש באמצעים
 העומדים לרשותנו — לשון אחרת, נטייתנו
 לחסוך תחת להוציא — יקבע את הצלחת
 המלחמה באינפלציה ואת הצלחתה של קליטת
 העלייה. לקיומה של המשימה המקיפה הזאת
 אין די באמצעים כלכליים ממשלתיים. נדרש
 לכך שיתוף-פעולה של כל חלקי המשק מחוץ
 ההכרה, כי תלויים בנאות גורלה ודמותה של
 ארצנו מבחינה כלכלית וחברתית כאחת.

הפריטים ובין על ידי עליית החסכונות בבנקים והנרמתם לתוך המשק בדרך זו. בנאות הינתן
 האפשרות להגדיל את חלק ההכנסה הלאומית שיוקדש
 למטרות פרוודוקטיביות וליצירת הון, אשר אנו זקוקים לו כל כך, כדי להחיש את
 האינטנסיפיקציה של משקנו והרחבת ייצורנו. אם נלך
 בדרך זו, ניצור על ידי ההגבלה הנוכחית של
 רמת-מחיתנו את התנאי המוקדם לסיפוק מקיף יותר של צרכי הציבור הכללי
 בעתיד, שכן חלק מההכנסה הלאומית שהוקדש עד
 כאן לתצרוכת, ישמש מעתה להשקעות בתעשייה
 ובחקלאות, ואילו הרחבת בסיס הייצור, שתבוא
 מכך, תגדיל את אפשרויות האספקה להבא. גם עמים
 אחרים ידעו להטיל חובה זו על עצמם בשעת-החירום: „להיות יותר עניים בהווה

על רוסיה ואמריקה

וולט ויטמן

קאמברג, ניו יארק, ארצות-הברית, 20 בדצמבר 1881

אדוני היקר: — מכתבך המבטש אישור סופי לתרגומך ל-*Leaves of Grass* שלי לרוסית נתקבל זה עתה, ואני ממהר להשיב עליך. בחום ובתפילה אני גותן הסכמתי לתרגום ושולח יישר כוח מלא-תפלה ליומתיך.

אתם הרוסים ואנו האמריקנים! ארצותינו כה רחוקות, כה שונות במבט ראשון — השוני הזה בתנאים חברתיים ומדיניים, והרכיבים הנבדלים בהתפתחות המוסרית והמעשית במשך מאה השנים האחרונות — ועם זה מכמה בחינות, והכבירות שבהן, כה דומות אחת לרעותה. שלל הגזעים, היסודות והלשונות, שימוזגו בהתלסיות לזהות משותפת ולאחדות על כל סכנותיה — הרעיון המתקיים בכל הדורות, שיש לשתיהן שליחות היסטורית ואלוהית — היסוד הלהט של ידידות גברית ברחבי העם כולו, שאין דוגמתה בגזעים אחרים — המרחבים העצומים מבחינת הגבולות הטריטוריאליים, והמצב ההיולי והערפלי של הרבה דברים, שעדיין לא נתישבו בתמידות, אך הכל מסכימים שהם הכנה לעתיד גדול יותר לאין שיעור — העובדה ששני העמים הם בעלי עמדה עצמאית ומנהיגה שיש לקיימה ולשמרה, ובשעת הצורך, להילחם למענה נגד שאר כל העולם — השאיפות שאין להן תיכלה בלב-לבו של כל אחד מן הקיבוצים הגדולים האלה, כה עזות, כה מסתוריות, כה תהומיות — אלה הם בודאי תו-סרצוף המשותפים לכם הרוסים ולנו האמריקנים.

הואיל והיקר בתלומותי הוא על הבין-לאומיות של שירים ומשוררים, המקשרים כל ארצות חבל בקשר הדוק יותר מכל החושים והדיסלומטיה — הואיל והתכלית שמחתת לכל שאר התכליות בספרי היא תברות לבבית כזו, החל ביחידים וכלה בכל אומות האדמה — מה מאושר אתיה לזכות בהקשבתם ובמענם הרגשי של העמים הרוסים הגדולים.

ולאם, בזמן ובמקום (הריני מדבר אליך בעד רוסיה והרוסים ומיפה כוחך, אם יכשר הדבר בעיניך, להדפיס את המכתב הזה בספרך, כהקדמה) אני משגר ברכותי מחוץ זה בשמה של אמריקה.

(מתוך אגרותיו)